

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSP.WPP.0640.44.2025

Warszawa, 18 sierpnia 2025 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

przekazuję przyjęte przez Radę Ministrów stanowisko wobec poselskiego projektu ustawy

**- o zmianie ustawy o dochodzeniu roszczeń
w postępowaniach grupowych (druk nr 1148).**

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Sprawiedliwości do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

Z wyrazami szacunku

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

Stanowisko Rządu
wobec poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o dochodzeniu roszczeń
w postępowaniu grupowym (druk nr 1148)

I. Opis projektu

Celem poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniach grupowych (druk nr 1148), zwanego dalej „projektem ustawy”, jest dokonanie zmian umożliwiających szybsze i sprawniejsze procedowanie w postępowaniach z roszczeń grupowych oraz w konsekwencji przywrócenie zaufania obywateli do tej instytucji. Prawidłowy tytuł projektu powinien brzmieć projekt ustawy o zmianie ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, nie zaś „w postępowaniach grupowych”.

Przedmiotowy projekt przewiduje nowelizację ustawy z dnia 17 grudnia 2009 r. o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (Dz. U. z 2024 poz. 1485) dalej jako „ustawa”. Projekt wprowadza następujące zmiany:

- 1) dodanie ust. 5 i 6 w art. 2, zgodnie z którymi, po wydaniu prawomocnego wyroku w sprawach dotyczących roszczeń w postępowaniach grupowych, dopuszczalne będzie dochodzenie w postępowaniu indywidualnym przez poszczególnych członków grupy lub podgrupy roszczeń przewyższających kwotę, do której roszczenie w postępowaniu grupowym zostało ujednolicone. Członkowie grupy lub podgrupy będą mogli dochodzić w postępowaniach indywidualnych roszczeń ponad kwotę, do której ich roszczenia zostały ujednolicone w postępowaniu grupowym;
- 2) dodanie pkt 5 w art. 6 ust. 1, zgodnie z którym pozew w postępowaniu grupowym powinien zawierać także oświadczenie członków grupy o tym, że grupa ma charakter zamknięty, tj. że po wniesieniu pozwu niemożliwe jest dołączenie do grupy nowych członków;
- 3) zmiana ust. 1 zdanie pierwsze w art. 10, zgodnie z którym po wniesieniu pozwu pierwszą czynnością sądu będzie rozstrzygnięcie na posiedzeniu niejawnym o dopuszczalności postępowania grupowego;

- 4) dodaniu ust. 4a w art. 11, zgodnie z którym sąd zaniecha zarządzenia ogłoszenia o wszczęciu postępowania grupowego w przypadku, gdy członkowie grupy złożyli oświadczenie o tym, że grupa ma charakter zamknięty;
- 5) dodaniu ust. 3 w art. 19, zgodnie z którym zawarcie przez członka grupy ugody z pozwanym lub zrzeczenie się albo ograniczenie roszczenia przez członka grupy ugody z pozwanym lub zrzeczenie się albo ograniczenie roszczenia przez członka grupy w innym trybie niż przewidziany w art. 19 ust. 1 ustawy nie będzie miało wpływu na rozstrzygnięcie sprawy z powództwa grupowego.

II. Ocena projektowanych zmian

- 1) Odnosząc się do propozycji zmiany w art. 2 projektu ustawy, propozycja ta jest niespójna z istotą postępowań grupowych.

Zgodnie z treścią uzasadnienia projektu celem postępowania grupowego jest stworzenie możliwości rozstrzygnięcia wielu podobnych spraw różnych podmiotów w jednym postępowaniu. Postępowanie grupowe ułatwia dostęp do sądu w sytuacjach, w których dochodzenie roszczenia w takim postępowaniu jest korzystniejsze dla zainteresowanego niż indywidualne występowanie z własnym roszczeniem i dzięki temu zwiększa efektywność ochrony sądowej (*vide* uzasadnienie rządowego projektu ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym, druk nr 1829).

Jak wynika z obecnie obowiązującego art. 2 ust. 1 ustawy, postępowanie grupowe w sprawach o roszczenia pieniężne jest dopuszczalne tylko wtedy, gdy wysokość roszczenia każdego członka grupy została ujednolicona poprzez zrównanie wysokości roszczenia dochodzonego przez członków grupy lub podgrupy. W myśl zaś art. 2 ust. 2 ustawy ujednolicenie wysokości roszczeń może nastąpić w podgrupach, liczących co najmniej 2 osoby.

W praktyce ujednolicenie to odbywa się poprzez obniżenie wysokości roszczeń tego członka grupy (podgrupy), którego roszczenia są wyższe niż pozostałych członków. Członkowie grupy dochodzący roszczeń pieniężnych w postępowaniach grupowych muszą zatem niejako zgodzić się na ich standaryzację. Osoba, która przystępuje do grupy i staje się jej członkiem, decyduje się w ten sposób na rezygnację z indywidualnego dochodzenia roszczenia, jak również z jego zaspokojenia w szerszym zakresie, właśnie na rzecz jego dochodzenia

w postępowaniu grupowym¹⁾ (por. także postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 28 lipca 2017 r., I ACz 1524/17, Legalis). Instytucja zryczałtowania wysokości odszkodowania została w pełni sprzężona z celami ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym.

Ponadto należy podkreślić, że ujednolicenie zwalnia z obowiązku udowodnienia wysokości szkody, gdyż przy ryczałtowym określeniu wysokości odszkodowania obowiązkiem powoda jest wyłącznie udowodnienie przesłanek zasadności roszczenia²⁾. Wprowadzenie możliwości dochodzenia przez członków grupy (podgrupy) – po zakończeniu postępowania grupowego – tzw. nadwyżki (części roszczenia obniżonej w celu ujednolicenia roszczeń) prowadziłoby do dublowania postępowań, wynikającego z tego, że owa nadwyżka dochodzona byłaby przez członków grupy (podgrupy) w kolejnych, odrębnych postępowaniach. Stanowiłoby to dodatkowe obciążenie wymiaru sprawiedliwości i pozostawałoby w sprzeczności z założeniami postępowań grupowych, które miały sprawić, że w jednym postępowaniu zapadać będzie rozstrzygnięcie co do roszczeń wielu osób (członków grupy) – bez konieczności prowadzenia postępowań indywidualnych.

Ponadto, jak sami autorzy ww. projektu ustawy wskazują w jego uzasadnieniu, jedną z istotnych zalet postępowań grupowych jest odciążenie wymiaru sprawiedliwości przy rozpoznaniu spraw w postępowaniach grupowych – ciężar rozpoznania sprawy grupowej 100 osób jest nieporównywalnie mniejszy aniżeli 100 spraw indywidualnie. Dlatego też proponowana zmiana zdaje się przeczyć istocie i funkcjom postępowań grupowych. Ponadto należy podkreślić, że standaryzacja roszczeń może prowadzić zarówno do zaniżania, jak i zawyżania wysokości roszczeń, co w obu przypadkach może prowadzić do naruszenia zasady pełnej kompensacji szkody. Ze względu jednak na cel postępowań grupowych w postaci umożliwienia rozpatrzenia wielu podobnych spraw w jednym postępowaniu, bez konieczności rozpatrywania przez sąd każdego z roszczeń z osobna, wprowadzono instytucję ujednolicenia roszczeń.

Należy zauważyć, że decyzja o przystąpieniu do postępowania grupowego może wiązać się z koniecznością rezygnacji z dochodzenia nadwyżki roszczenia, jednak w wielu

¹⁾ Por. M. Sieradzka [w:] Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz, wyd. III, M. Sieradzka (red.)LEX 2018, komentarz do art. 2, nb 3; zob. również R. Kulski, Powództwo grupowe w świetle amerykańskiego federalnego prawa procesowego cywilnego [w:] Ewolucja polskiego postępowania cywilnego wobec przemian politycznych, społecznych i gospodarczych. Materiały konferencyjne Ogólnopolskiego Zjazdu Katedr Postępowania Cywilnego, Szczecin–Niechorze 28–30.9.2007 r., H. Dolecki (red.), K. Flaga-Gieruszyńska (red.), Warszawa 2009, s. 157.

²⁾ Por. M. Sieradzka [w:] Dochodzenie roszczeń w postępowaniu grupowym. Komentarz, wyd. III, M. Sieradzka (red.)LEX 2018, komentarz do art. 2, nb 3.

przypadkach pomimo konieczności rezygnacji z nadwyżki jest to postępowanie bardziej opłacalne pod względem ekonomicznym niż postępowanie indywidualne. Ponadto tak samo jak niektórzy członkowie grupy muszą zrezygnować z dochodzenia nadwyżki, tak samo pozwani muszą liczyć się z koniecznością, że w niektórych wypadkach będą zmuszeni do zapłaty zawyżonej kwoty odszkodowania poszczególnym członkom grupy. Pomijając okoliczność, że dopuszczenie dochodzenia nadwyżki w postępowaniu indywidualnym byłoby sprzeczne z charakterem i założeniami postępowań grupowych, należy również zauważyć, że rozwiązanie to w sposób nieuzasadniony uprawniałoby jedną ze stron postępowania grupowego do dochodzenia nadwyżki, z pokrzywdzeniem drugiej strony postępowania, tj. pozwanych, którzy nie byłiby uprawnieni do dochodzenia ewentualnej nadwyżki zasądanego odszkodowania wobec niektórych członków grupy. Wprowadzenie ww. mechanizmów przeczyłoby istocie postępowań grupowych, w ramach których sąd nie jest zobowiązany do weryfikacji każdego z roszczeń z osobna.

Zgodnie z art. 2 ust. 3 ustawy roszczenie powoda w sprawach o roszczenia pieniężne może zmierzać do wydania przez sąd wyroku ograniczającego się do ustalenia odpowiedzialności pozwanego, bez orzekania o jego wysokości. Taka sytuacja może zaistnieć, jeżeli okoliczności dotyczące poszczególnych członków grupy są na tyle zróżnicowane, że nie jest możliwe ujednolicenie wysokości roszczeń poszczególnych osób. Po wydaniu przez sąd wyroku ustalającego odpowiedzialność pozwanego każdy z członków grupy może w indywidualnym procesie dochodzić przysługującego mu roszczenia, a wyrok wydany w postępowaniu grupowym pełni w procesie indywidualnym rolę prejudykatu.

Dodać należy, że wątpliwości wywołuje także samo zaproponowane brzmienie nowych ustępów 5 i 6 w art. 2 projektu ustawy. Przepisy te mają na tyle zbliżoną treść, że nie jest jasne, z jakich przyczyn zostały rozdzielone na dwie jednostki redakcyjne. Ponadto ww. ustępy wykluczają się wzajemnie, gdyż zgodnie z treścią zaproponowanego art. 2 ust. 5 dopuszczalnym byłoby dochodzenie roszczeń indywidualnych w zakresie nadwyżki po wydaniu prawomocnego wyroku w postępowaniu grupowym, natomiast proponowany ust. 6 nie przewiduje takiego wymogu.

Dodatkowo należy wskazać, że nowelizacja przepisów regulujących postępowanie w sprawach cywilnych powinna uwzględniać jedną z naczelnych zasad postępowania cywilnego, dotyczącą powagi rzeczy osądzonej (*res iudicata*). Zasada ta jest uregulowana w art. 365 i 366 k.p.c. W sytuacji gdy sąd w postępowaniu grupowym oddaliłby część roszczeń, niezgodne z powołaną zasadą byłoby dochodzenie roszczeń ponad kwotę przyznaną

w postępowaniu grupowym w innym postępowaniu zainicjowanym indywidualnie wniesionym pozwem.

2) Odnosząc się do zmiany proponowanej w art. 6 ust. 1 w pkt 5 ustawy, należy podzielić wątpliwość wyrażoną w opinii Biura Ekspertyz i Oceny Skutków Regulacji Kancelarii Sejmu z dnia 19 marca 2025 r., BEOS-WPEiM-438/25, z której wynika, że proponowana zmiana dotycząca składania oświadczeń członków grupy o tym, że grupa ma charakter zamknięty, tj. że „po wniesieniu pozwu niemożliwe jest dołączenie do grupy nowych członków” jest sprzeczna z art. 9 ust. 2 dyrektywy 2020/1828 Parlamentu Europejskiego i Rady EU 2020/1828 z dnia 25 listopada 2020 r. w sprawie powództw wytaczanych w celu ochrony zbiorowych interesu konsumentów i uchylających dyrektywy 2009/22/WE (<http://data.europa.eu/eli/dir/2020/1828/2024-12-13>). Wskazana dyrektywa przewiduje dołączenie konsumentów do postępowania po wytoczeniu powództwa.

W przypadku braku możliwości uwzględnienia zmiany proponowanej w art. 6 ust. 1 w pkt 5 ustawy nie ma podstawy do zmiany art. 11 ust. 4a, zgodnie z którą Sąd miał zaniechać zarządzenia ogłoszenia o wszczęciu postępowania grupowego w przypadku, gdy członkowie grupy złożyli oświadczenie o tym, że grupa ma charakter zamknięty.

Analiza art. 9 ust. 2 dyrektywy 2020/1828 winna, jak się wydaje, prowadzić do wniosku, że państwa członkowskie powinny zapewnić możliwość dołączania innych konsumentów, których roszczenia mogą być objęte danym powództwem przedstawicielskim, do toczącego się postępowania.

Realizacji takiej możliwości służy także przewidziany w art. 13 ust. 2 dyrektywy obowiązek zapewnienia przez państwa członkowskie, aby konsumenci, o których mowa wyżej, otrzymali w odpowiednim czasie informacje o danym powództwie przedstawicielskim, tak aby mogli wyrazić wolę bycia reprezentowanymi w danym postępowaniu.

Z powyższych względów projektowany przepis art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy (a w konsekwencji także projektowany art. 11 ust. 4a tej ustawy) może budzić wątpliwości co do jego zgodności z dyrektywą 2020/1828.

3) Odnosząc się do projektowanej zmiany art. 10 ust. 1 ustawy zdania pierwszego, w myśl którego po wniesieniu pozwu pierwszą czynnością sądu miałyby być rozstrzygnięcie na posiedzeniu niejawnym o dopuszczalności postępowania grupowego, należy stwierdzić, że zaproponowane rozwiązanie nie jest słuszne, gdyż pomija szereg czynności, które muszą

być podjęte po wniesieniu pozwu, takie jak weryfikacja pozwu pod względem formalnym, wezwanie do uzupełnienia ewentualnych braków formalnych pozwu, czy też doręczenie pozwu pozwanemu zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2024 r., poz. 1568 z późn. zm.) dalej „k.p.c.”. Wprawdzie większość tych czynności podejmowana jest przez przewodniczącego, a nie przez sąd, jednak z brzmienia zaproponowanego art. 10 i celu ww. projektu ustawy polegającego na szybszym i sprawniejszym procedowaniu roszczeń w postępowaniach grupowych nie wynika, czy zamiarem autorów ww. projektu ustawy było wyłączenie wszystkich innych czynności sądu, czy też obok czynności sądu również działań wszystkich organów sądowych, w tym przewodniczącego.

W sytuacji uznania, że proponowany art. 10 ust. 1 ogranicza się wyłącznie do czynności sądu, należy wskazać, że zgodnie z art. 7 ustawy posiedzenie przygotowawcze można przeprowadzić także przed wezwaniem pozwanego do wniesienia odpowiedzi na pozew, a przewodniczący może zobowiązać stronę, aby w piśmie przygotowawczym podała wszystkie twierdzenia i dowody istotne dla ustalenia dopuszczalności postępowania grupowego – pod rygorem utraty prawa do ich powoływania w toku dalszego postępowania. W ramach postępowania przygotowawczego zgodnie z k.p.c. sąd zobowiązany jest do podjęcia określonych czynności wskazanych m. in. w art. 205⁵ § 3 i 5, art. 205¹⁰ § 1–3 k.p.c. Jeżeli zgodnie z art. 7 ust. 1 ustawy posiedzenie przygotowawcze wyznaczone zostałoby przed wezwaniem pozwanego do wniesienia odpowiedzi na pozew, wskazane czynności sądu z istoty rzeczy poprzedzałyby rozstrzygnięcie w przedmiocie dopuszczalności postępowania grupowego.

Tym samym proponowana zmiana w art. 10 ust. 1 ustawy nie uwzględnia treści art. 7 ustawy, jak również kształtu postępowania przygotowawczego z k.p.c.

Ponadto należy zauważyć, że art. 10 ustawy został znowelizowany ustawą z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1469 z późn. zm.). Na skutek nowelizacji dodano wymóg wysłuchania stron przez sąd przed wydaniem rozstrzygnięcia w przedmiocie dopuszczalności postępowania grupowego, jak również zrezygnowano z rozpoznania wymogu dopuszczalności na posiedzeniu niejawnym.

Proponowana zmiana w ww. projekcie ustawy zmierza niejako do powrotu do poprzedniego stanu prawnego poprzez ponowne przeniesienie rozstrzygnięcia dotyczącego dopuszczalności postępowania grupowego na posiedzeniu niejawnym, co nie jest działaniem prawidłowym. Rozwiązanie takie stoi w sprzeczności z celem projektu ustawy, który, jak

wynika z uzasadnienia projektu, zmierza do zmniejszenia obciążenia sądów („obciążenie wymiaru sprawiedliwości przy rozpoznawaniu sprawy grupowej np. 100 osób jest nieporównywalnie mniejsze aniżeli przy rozpoznawaniu 100 spraw indywidualnych”, s. 1 uzasadnienia). W przypadku proponowanej zmiany cel ten zostanie znacząco osłabiony, o ile nie zniweczony, jeżeli po prawomocnym rozstrzygnięciu sprawy w postępowaniu grupowym 100 osób np. 50 osób z tej grupy wystąpi z dalszymi roszczeniami w postępowaniach indywidualnych.

4) Odnosząc się natomiast do propozycji zmiany art. 11 oraz art. 6 w projekcie, należy zauważyć, że przedmiotowe propozycje zmian legislacyjnych wiążą się de facto z wprowadzeniem do ustawy konstrukcji grup zamkniętych. Wprowadzenie grup zamkniętych – w przypadku których po wniesieniu pozwu niemożliwe byłoby przystąpienie do grupy nowych członków – jeszcze bardziej ograniczyłoby korzyści wynikające z postępowania grupowego zmniejszając efektywność postępowań grupowych z punktu widzenia wymiaru sprawiedliwości jako całości. Jeżeli opierałoby się ono na grupie zamkniętej, to w zasadzie nie różniłoby się od współuczestnictwa procesowego po stronie czynnej.

Ponadto wprowadzenie wymogu załączenia do pozwu oświadczenia członków grupy o tym, że grupa ma charakter zamknięty, tj. że po wniesieniu pozwu niemożliwe jest dołączenie do grupy nowych członków, oznaczałoby, że wszystkie postępowania grupowe miałyby charakter zamknięty. Brak oświadczenia o zamkniętym charakterze grupy stanowiłby bowiem brak formalny uniemożliwiający nadanie sprawie dalszego biegu. Należy podnieść, że obecnie obowiązują regulacje przewidujące możliwość odstąpienia przez sąd od zarządzenia ogłoszenia o wszczęciu postępowania grupowego, gdy z okoliczności sprawy wynika, że wszyscy członkowie grupy złożyli oświadczenia o przystąpieniu do grupy (tak art. 11 ust. 4 ustawy). Tym samym nie jest uzasadnionym wprowadzanie regulacji, która w swojej istocie jest zbliżona do obowiązującej.

5) W ww. projekcie ustawy zaproponowano również dodanie ust. 3 w art. 19, zgodnie z propozycją autorów ww. projektu ustawy pozwany w postępowaniu grupowym będzie mógł powołać się na zawartą ugodę lub zrzeczenie się albo ograniczenie roszczenia przez członka grupy w postępowaniu indywidualnym prowadzonym na podstawie wyroku zapadłego w postępowaniu grupowym albo występując z powództwem przeciwegzekucyjnym. W tej sytuacji sąd będzie zobligowany do umorzenia postępowania w zakresie dotyczącym roszczenia tego członka grupy.

Obowiązująca ustawa nie reguluje skutków zawarcia przez członka grupy – już po utrwaleniu się składu grupy i wydaniu przez sąd postanowienia co do składu grupy (art. 17 ustawy) – indywidualnej ugody z pozwanym poza postępowaniem grupowym. Sytuacje takie zdarzają się natomiast w praktyce, jak trafnie zauważają to autorzy ww. projektu ustawy. Z treści art. 17 ust. 3 ustawy wynika, że po uprawomocnieniu się postanowienia, o którym mowa co do składu grupy, oświadczenie członka grupy o wystąpieniu z grupy jest bezskuteczne. Z kolei art. 19 ust. 1 ustawy stanowi, że cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia oraz zawarcie ugody wymaga zgody więcej niż połowy członków grupy. Dotyczy on jednak tylko czynności dokonywanych w postępowaniu grupowym. Ustawa nie zawiera wyraźnego zakazu zawierania przez członków grupy, także po utrwaleniu się jej składu, ugód pozasądowych (w tym w ramach umownej mediacji).

W efekcie dodania ust. 3 do art. 19 w zaproponowanym kształcie sąd musiałby orzekać w taki sposób, jakby do zawarcia ugody lub ograniczenia lub zrzeczenia się roszczenia nie doszło. Pozwany mógłby się na to powoływać dopiero po zakończeniu postępowania grupowego: w przypadku postępowań grupowych zmierzających do ustalenia odpowiedzialności pozwanego – w indywidualnym postępowaniu o zapłatę, zaś w odniesieniu do postępowań grupowych o ustalenie – w drodze powództwa przeciwegzekucyjnego (art. 840 k.p.c.). Nie wydaje się efektywne wydawanie wyroku w postępowaniu grupowym bez uwzględnienia wygaśnięcia roszczenia członka grupy, do którego doszło w wyniku ugody albo ograniczenia lub zrzeczenia się roszczenia. Może to powodować konieczność wytoczenia przez pozwanego powództwa opozycyjnego na podstawie art. 840 k.p.c., co prowadziłoby do jeszcze większego obciążenia wymiaru sprawiedliwości. Ponadto dodanie w projekcie w art. 19 ust. 3 wymagałoby, jak się wydaje, rozszerzenia hipotezy art. 840 k.p.c. Obecnie z jego § 1 pkt 2 wynika, że powództwo opozycyjne może zostać oparte na zdarzeniach, które nastąpiły po powstaniu tytułu egzekucyjnego. Tymczasem proponowany w projekcie art. 19 ust. 3 dotyczy czynności (zawarcia ugody, ograniczenia lub zrzeczenia się roszczenia), do których ma dochodzić przed powstaniem tytułu egzekucyjnego (wydaniem wyroku). Ponadto należy wskazać, że zaproponowany przepis nie uwzględnia wszystkich trudności związanych ze składem grupy po utrwaleniu się jej składu zgodnie z art. 17 ustawy. Podobne trudności wywołuje śmierć niektórych członków grupy.

Wprowadzenie opiniowanych rozwiązań może doprowadzić do zwiększenia liczby spraw trafiających do sądów o dodatkowe indywidualne pozwy niezależne od pozwów

zbiorowych. Na aktualnym etapie nie można – choćby hipotetycznie – przewidywać, ile takich indywidualnych pozwów mogłoby trafić do poszczególnych jednostek sądownictwa.

Wprowadzenie zmian projektowaną ustawą będzie wymagało wsparcia sądownictwa powszechnego o dodatkowe etaty sędziowskie, asystenckie i urzędnicze, choćby w symbolicznym wymiarze: 2 etatów sędziowskich, 2 etatów asystenckich i 4 etatów urzędniczych. Trafiłyby one do Sądu Okręgowego w Warszawie, przed którym toczy się najwięcej postępowań związanych z pozwami zbiorowymi. Brak wsparcia kadrowego sądownictwa – w kontekście rozszerzania jego kognicji – doprowadzić może do globalnego wydłużenia czasu rozpoznawania spraw.

Należy zatem uznać – pomimo stwierdzenia zawartego przez projektodawcę w uzasadnieniu, iż „projekt ustawy nie będzie rodził kosztów dla budżetu państwa (...)” – że projektowane rozwiązania powodowałyby konieczność zabezpieczenia dodatkowych etatów w sądownictwie powszechnym. Uwzględniając, iż projektowana ustawa wchodziłaby w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, należy wskazać, iż wejście w życie ww. ustawy powodowałoby dla budżetu państwa w części 15 Sądy powszechne dodatkowe skutki finansowe, które nie zostały zabezpieczone w ustawie budżetowej na rok 2025.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że proponowane w ww. projekcie ustawy zmiany nie zasługują na uwzględnienie, gdyż są niespójne z istotą i kształtem postępowań grupowych zawartych w obowiązującej ustawie, a także proponowane rozwiązania nie prowadzą do osiągnięcia zamierzonych przez autorów ww. projektu celów tj. umożliwienia szybszego i sprawniejszego procedowania roszczeń w postępowaniach grupowych i w konsekwencji przywrócenie zaufania obywateli do tej instytucji.

III. Stanowisko Rządu

Mając na względzie powyższe uwagi, Rada Ministrów negatywnie ocenia przedłożony poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o dochodzeniu roszczeń w postępowaniu grupowym (druk nr 1148).